

ALİ ATMACA

benim için soyun

DESTEK YAYINLARI: 1639

EDEBİYAT: 465

ALİ ATMACA / BENİM İÇİN SOYUN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Eylül 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-739-9

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

ALİ ATMACA

benim için soyun

*Ne güzel soyundun
Yeni bir bahara hevesli
Yaprak döken bir ağaç gibi*

Ali Atmaca

İLK SÖZ

YOLCU BİR KUŞLA KONUŞMA

Maviyi sürüyorum tuvalin orta yerine, hiç düşünmeden. Çünkü önceden üç kez düşünmüştüm, üç kez mavi çıkıp gelmişti denizden, tepelerin çok uzağındaki gökyüzünden. Hemen bir kuş gelip konuyor penceremin kenarına. Uzak bir yoldan, belki Urartu'dan, Lidya, Likya'dan belki. Tüm Ege kıyılarını dolanıp gelmiş. Kanatlarında dağların karı, denizlerin tuzu var. Gagasını cama vurdukça üstünden kar ve tuz dökülüyor. Pencereyi açıyorum. Küçük kanat vuruşlarıyla gidip tuvalin bir yerine konuveriyor. Kendi yeri, mavinin içinde yarı gizlenmiş. Fırçamın ucundaki boyayla çevresine bir kafes çiziveriyorum. O bilmez, ama yalancı bir kafes aslında. Sadece bir renk. Sonra kapının vurulduğunu duyuyorum. Kim geldi acaba? Eğer bir resim kadınıysa gelen ona hiç dokunmayacağım. O, istediği gibi gelecek, tuvaldeki yerini kendisi seçecek, koşulsuz. Tıpkı kuş gibi. İsterse yalnızca yüzünü ya da göğüslerini verebilir. Nasıl istiyorsa öyle yerleşsin. Rengini de kendisi seçsin. Kapıyı usulca aralıyorum. Bir kadın yüzü duruyor boşlukta, tanımadığım bir yüz. Saçları kıvrık, gözleri küçücük, renksiz. Acaba unuttuğum biri mi, diye bakıyorum. O da beni gözlüyor, kuşkuyla. İstemeye istemeye

kenara çekiliyorum. “Belki resmin bir yerine uyar, denemek gerek” diye düşünüyorum. Sanki her an düşecekmiş gibi korkuyla iniyor merdiveni, usulca. Peşinden atölyeye gidiyorum. Bir sandalye çekip kayıtsızca oturuyorum. Çünkü o, benim resim kadının değil. İlgilenmem gerekmez ki. Tuvalin çevresinde birkaç kez dolanıyor. Sonra alıp yüzünü kuşun yanı başına, mavinin sol üst köşesine koyuveriyor. Onu böyle görünce bir öfke kabarıyor içimde. “Hayır!” diye bağıriyorum. “Bu yüz, bu resmin yüzü değil.” Maviye bir şey katmadı, kuşla ilişkisi yabancı, donuk. Renksizliği bütün tuvali üşüttü. İyi ki kuşu bir kafesin içine almışım. Öylesine huysuzlaştı ki bir an kafesi kırıp kaçmasından korktum. Kadın da istenmediğini anladı zaten. Kırgın bakışlarla resimden silindi, pencereden çıkıp gitti. Giderken dönüp arkasına bile bakmadı. Acaba biraz ilgilense miydim? Yapmacık da olsa ona bir şeyler söyler, neden bu resme giremeyeceğini uygun bir dille anlatırdım. Acımasız davrandım... Ama o da anladı tuvalde kalamayacağını. Çünkü ne kuş kabullendi, ne mavi, ne de tuvalin bakir beyazlığı. Gönlü olsun diye onu orada tutsaydım uyumsuzluktan dolayı sonra çok mutsuz olurdu.

Kendimle hesaplaşırken kapı yine çaldı. Koşarak çıktım merdivenleri. Akşam yaklaşıyor, karanlık inmeden resmi bitirmem gerek. Umarım bu gelen yüz, bir resim kadınıdır. Kapıyı açınca umutsuzluğa kapıldım. Olası değil, bu resmi bugün bitiremeyeceğim. Dağınık saçlı, etli altdudağı sarkmış yuvarlak bir yüz duruyordu karşımda. Zaman yitirmeye gerek yoktu. Hiç konuşmadan atölyeye döndüm. Tuvalin önüne çöküp sırtımı serin duvara yasladım. Fırçamdaki mavi boya kurumaya yüz tutmuştu. Yalancı kafesteki kuş, çatısız bir yuvadaymış gibi korkuyla bakıyordu. Sert yeller esebilir. Yağmur gelebilirdi ansızın. Bitmemiş

bir resmin içinde alıcı kuşlara yem olabilirdi. Yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Karanlık bir duman gibi pencereden ağır ağır içeriye akıyor, atölyeyi körleştiriyordu. Umarsızca ayağa kalktım.

“Bana öyle bakma kuş. Ne yapabilirim ben? Seninle, maviyle barışmayan bir kadını getirip koyamam oraya. Çünkü o zaman resim olmaz. Resim olmayınca da orada nasıl yaşarsın? O yüzü koysam, sizi silmem gerek. Beni anlıyor musun, kuş? Haydi yap seçimini. Ya yarına dek orada kalırsın, her türlü sakıncayı göze alarak, ya da çeker gidersin. Seçim senin.”

Konuşmamdan etkilenmiş olmalı ki kanatlarını çırpmayı bıraktı.

“İstersen tuvalin boşluklarına biraz renk sür. Sıcak renklerden. Yalnızlık hissetmem hiç değilse. Yarını böyle bekleriz.”

Kalkıp fırçamı yıkıyorum. Kuşun çevresine sarı lekeler koyarken o, uykuya dalacakmış gibi kısık gözlerle bana bakıyor.

“Nasıl bir kadın beklediğini anlamıyorum doğrusu” diyerek bana laf atıyor. “Elinde fırça bir sürü boya var. Kadın gelsin yerleşsin, beğenmedin, yeniden boyarsın. Gözleri küçükse, irileştirirsin. Soğuksa sıcaklaştırır, renksizse renklendirirsin. Her şey senin elinde. Neden oturup gün boyu hazır kadın bekliyorsun?”

Haklı konuşuyordu, her şey benim elimdeydi, görünürde. Ama bu kuş işte, hem de kuş beyni taşıyor. Ancak bu kadarını görebilir. Aslında bugün kadın boyamak istemediğimi nereden anlayacak? Bir mavi leke, bir kuşla kendimi kandırdığımı? Zaten sabah uyandığımda içim tükenmişti. Kocaman bir boşlukta sarmalanmışım. Resim kadını böylesi anda gelmez ki. Tüm iyilik melekleri gitmiş, üstünde beyaz bulutları olmayan ağaçsız bir dağ gibiyisen, gelmez.

“Gerçekten nasıl bir kadın bekliyorsun? Haydi bunu bana söyle. Hem zaman geçer konuşurken. Yarın tez gelir.”

“Şu kuşla biraz dalga geçeyim” diyorum içimden. Bıyık altından gülerек, “Ben mi nasıl bir kadın bekliyorum?” diye başlıyorum onunla alay etmeye. “Şöyle bir kadın: Uzaklarda her gece benim için soyunan. Ben yokum diye durmadan saçlarını kesen. Benim Toroslardan değil de Lokman Hekim’in ölümsüzlük otunu attığı Ceyhan Irmağı’ndan gelmiş olduğuma inanan. Beni özleyince göğüsleri sancıyan, her gece düşlerinde elimde kırmızı bir valizle gidişimi görüp korkuyla uyanan bir kadın. Benim onu sevmiş olmamı bir ayrıcalık gibi pembe dudaklarına renk olarak süren. Bana gelmek için uzun yollar yürüyen. İşte böyle...”

Önce bir horoz öttü. Bir köpek hem kaçıyor hem havlıyordu. Gözlerimi açtığımda karşı tepedeki sarı otlar rüzgârda eğilip eğilip toprağı öpüyordu. Pırıl pırıl bir ışıк atölyeyi doldurmuştu. Tuvali boyamak için kalktım. Baktım ki kuş yerinde yok. Kafesinin kapısındaki maviyi alıp gitmiş...

BİRİNCİ BÖLÜM

BÜLBÜLÜ SUSTURUN

Sonunda Erk'i öldürmeye karar verdim. On beş yıldır bana yalvarıyor. Bana âşık. Ona anlatmaya çalıştım; benim homoseksüellikle bir ilgim olmadığını, böyle bir duygu taşımadığımı defalarca yineledim. Ama o inatçı davrandı. Bunca yıl içinde her fırsatta bunu dile getirdi. Tabii ki akıntıya karşı kürek çekti.

Tanıdığım günden beri hep ölmek istiyordu. Her gece yatağına girdiğinde sabaha öleceğine inanıyordu. Ama hiçbir zaman ölmedi, ölemedi. Sonunda en sevdiği insan olarak kendisini benim öldürmemi istedi. Ölümü benim ellerimden olmalıydı. Bu karşılıksız aşkın birleştirici mutlu sonu olacaktı. Ona göre...

Böyle bir şeyi asla yapamayacağımı ona defalarca söyledim. Bir insanı, bu kim olursa olsun, asla öldüremeyeceğime çok emindim. Kendimi tanıyordum! Ya da öyle sanıyordum.

Son Bodrum'a gelişinde haziran ayıydı. Havalarda yeni ısınmaya başlamıştı. Tarlalarda yeşil çimenler, yeşilin içinde sarı papat-yalar, mor çiçekler, kırmızı çiçekler güneşin altında parlıyordu. Gümüşlük'te yaşam güzeldi, canlıydı.

Sabah beklemediğim bir saatte kapım çalındı. Postacı olabilir düşüncesiyle inip kapıyı açtım. Karşımda Erk duruyordu. Saçı başı dağınık, donuk gözlerle bana bakıyordu.

“Günaydın Erk, bu saatte ne işin var burada?”

“Konuşmamız gerek” diyerek kapıyı ve beni itip içeri girdi. Sert hareketlerle yukarı çıktı ve mutfak masasına oturdu. Rengi solmuş, göz altı torbaları şişmiş, morarmıştı. Kaşları inip kalkıyor, sol gözü seğiriyordu. Şaşkınlıkla onu izliyordum. Hiç bu durumda görmemiştim onu.

“Neyin var Erk? Ne oldu?”

“Önce otur” dedi sert bir sesle. Karşısına oturdum. Ellerini masa üstünde kenetleyerek, “Ben kötü bir insanım, doğuştan kötü...” diyerek sanki inledi. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Biliyorsun, on beş yıldır ölmek istiyorum ama bir türlü ölemiyorum. Her gece yatağa girdiğimde sabaha ölmüş olacağımı düşünüyorum. Olmuyor, olmuyor... Ölemiyorum. Sana yıllardır yalvarıyorum, beni sen öldür diye. Sense buna bir türlü yanaşmıyorsun, haklı olarak. Şunu da biliyorsun, seni ilk gördüğümünden bu yana sana âşığım ama sen kadınları seviyorsun. Birçok erkek arkadaşım oldu. Her aşk hep seni çağırıyordu nedense?”

Bunları daha önce kaç kez dinledim bilemiyorum. Şu an bilyük bir bunalımda olduğunu da görüyordum.

“Peki, benden ne istiyorsun?”

“Öldür beni.”

Elimi, kenetlediği ellerinin üstüne koydum. Şefkatli bir ses tonuyla, “Erk, bu isteğin çok saçma. Benim, bırak bir insanı, herhangi bir canlıyı bile öldüremeyeceğimi biliyorsun” dedim.

“Ama beni öldür. Neden biliyor musun? Çok tehlikeli bir duruma geldim. Eğer bu işi yapmazsan bir sürü insanın ölümünden sorumlu olacaksın ve yaşadığın sürece vicdan azabından geberceksin, kendini lanetleyeceksin... Seni biliyorum. Arabayı bir

kalabalığın üstüne sürebilirim, bindiğim uçağı düşürebilirim. Evet, yaparım bunları. Sonunda bu duruma geldim işte.”

Söyledikleri önce bana komik geldi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Onu tamamen anlayabilmem mümkün değildi. Nereye kadar kararlıydı? Şiddetli bir depresyon mu geçiriyordu? Olayı bir de onun tarafından düşündüm. Erk zaten hep depresyondaydı. Evliliğini yürütememiş, karısından sorunlu bir şekilde ayrılmıştı. Bu zorlu ayrılığın nedeni; erkeklerden hoşlandığını karısına itiraf etmesiydi. Sonra erkek arkadaşlar edinmiş, evlerini arabalarını genç oğlanlara yedirmişti. Beş parasız kalınca ve oğlanlar onu terk edince bir mimarlık bürosunda içmimar olarak çalışmaya başlamıştı. Emekli olunca Gümüşlük’e ablasının yanına taşınmıştı. Aldığı para, aylık bira parasına bile yetmiyordu.

“Dinle beni Erk, bu söylediklerin deli saçması. İnsanları öldüreceğine bir an önce kendi yaşamına son versen daha iyi etmez misin?”

Kızgın bakışlarla ayağı kalktı. Havaya savurduğu kolları duvara, masaya çarpıyordu.

“Beni çözemiyorsun Aki. Bu benim çocukluk hastalığım. Küçükken bebekler yapıyordum, sonra onları makasla, bıçakla doğruyordum. Kedileri tekmeliyor, tavukların kafasını taşla eziyordum.”

Elimi kaldırarak onu susturdum.

“E ne var bunda? Bütün çocukların buna benzer duyguları vardır. Ergenlikten sonra geçer.”

“Bende geçmedi işte” diyerek omzuma sertçe vurdu.

“Yetişkin olunca biraz duruldum tabii. Ama bu durgunluk uzun sürmedi. Boğmak üzere evime bir kedi aldım. Adını

Rüstem koydum. Bu arada evlendim. On yıl boyunca her gün karımı ve Rüstem'i boğarak öldürmeyi düşündüm. Her gün... Ama yapamadım. Sonunda Rüstem öldü. Karım da beni terk etti, gitti. Şimdi niye kendimi öldüremediğimi, bunu senden istediğimi anlıyor musun? Şimdi durum başka... Aki, ben çok hastayım. Bunu kimse bilmiyor. Lütfen, başkalarına zarar vermeden bana yardım et. Arabamı bir topluluğun üzerine sürebilirim, bindiğim uçağı düşürebilirim. Durum böyle; düşüncelerimi engelleyemiyorum. Ayrıca bana bir iyilik borçlusun. Sen çok kötü durumdayken büromda sergini açmıştım. Resimlerin tümü satılmıştı. Bana 'Hayatımı kurtardın Erk' demiştin. Böyle dediğini unutmadıysan tabii..."

Erk'in anlattıklarına inandım. Yirmi yıl öncesini ve geldiği son noktayı görebiliyordum.

"Bana bir süre izin ver, düşüneyim. Bakalım ne yapabilirim? Bir de bana söz ver; ben kararımı sana bildirinceye kadar bir delilik yapmaya kalkışma."

Erk, bana söz verdi ve gitti. Birden omuzlarım ağrımaya başladı. Bir ağırlık, "Bana bir iyilik borçlusun" demişti. Nasıl bir iyilik olabileceğini bir türlü anımsayamıyorum. Resim sergisi olmaz. Pek yaşamsal bir durum değildi.

Sabah erken uyandım. Yarı bulutlu bir güneş vardı. Bu iyiydi. Atölyenin ışık alması gerekiyordu. Günlerdir hava hep kapalıydı. Duş aldım, sakalımı düzelttim. Arkasından, soyulmuş bir salatalık, bir domates, üç yeşil biber ve bir köy tavuğu yumurtasıyla kahvaltı yaptım. İçim pır pır ediyordu, kalbim şimdiden

hafifçe çarpıyordu. Zeyda gelecekti. Zeyda, yirmi beş yaşında esmer güzeli bir kızdı. Öyle bir cinsel çekiciliği vardı ki insanın ayaklarının titremesine neden oluyordu. Gülüşü, beyaz dişleri, yüzündeki çocukluğundan kalma yara izi onun çekiciliğini bir kat daha artırıyordu. Atölyede soyunacak ve ben desenler çizecektim. Yuvarlak kalçalarını, memelerini, seksini görecektim. Seksi tıraşlı mıydı acaba?

Şenay'ı uyandırmamıştım. İki katlı evin alt katında içinde tuvaleti ve duşu olan bir oda vardı. Orada kalmayı seçmişti. Günlendir uyuyordu. İsteddiği zaman uyanıyor, mutfakta kendine göre yiyecekler hazırlıyor, birkaç kahve içtikten sonra yine odasına gidip uyuyordu.

Zeyda randevusuna erken geldi. Buna sevindim çünkü ben hazırdım ve bekleme sıkıntısından kurtulmuştum. Turuncuyla narçiçeği rengi arası bir manto giymişti. Siyah saçları, pürüzsüz esmer yüzüne sanki ışık saçıyordu. Kucaklaştığımızda memeleri göğsümde baskı oluşturdu. Onu birkaç saniye öylece tuttum. Heyecanımı bastırmak için şarap içiyordum. Ona da bir kadeh doldurdum. Karşıma oturup çantasını yanındaki sandalyeye koydu.

“Dur şimdi Aki, hazırlıklı geldim. Yapacağımız çalışma o kadar basit değil. Önce biraz gevşeyelim.”

Çantasını karıştırıp bir kutu ve büyüğünden sigara kâğıdı çıkardı. Benim tütünden bir miktar alıp önüne koydu. Sonra ince uzun parmaklarıyla tütünün üzerine yeşilimsi ot koyarak on beş santimlik bir sigara sardı. Kalın bir kâğıtla bir zıvana yapıp yerleştirdi. Yakmam için sigarayı bana uzattı.

“Bu şeref senin olsun.”

“Ama Zeyda, ben bu işin yabancısıyım.”

“Al, tiryakisin, nasıl yakılacağını iyi bilirsin.”

Sigarayı aldım. Çakmağı çakınca ucundaki kâğıttan alevler çıktı. Sigarayı ona uzattım.

“Önce sen çek...”

Normal tütün gibi dumanı içime çektim. Doyurucu, damakta tat bırakan hoş bir aroması vardı. Sonra o aldı. Dumanı, ılık sesine benzer bir iniltiyle ciğerlerine çekti. Tekrar ben, tekrar o... Sonra bir sigara daha... Ve bir şişe şarap... Biraz rahatlamanın dışında kafamda bir değişiklik olmamıştı.

“Tamam, ben soyunuyorum.”

O, divanın üstündeki örtüyü alıp yere sererken ben, kapıyı içeriden kilitledim. Kapının ve pencerenin önüne büyük birer tuval koydum. Her an habersiz gelenler olabiliyordu.

Zeyda tişörtünü çıkarıp attı. Üstte sadece sutyeni kalmıştı. Kırmızı... Onu da çıkarınca memeleri hafifçe aşağı kaydı. İri meme uçları vardı ve koyu pembeydiler. Defterimi ve kalemi mi kucağıma aldım. Doğrudan tuval üzerine çalışmayacaktım. Önce desen çizecektim. Arada bana kaçamak bakışlar atarak pantolonunun fermuarını açtı. Çok küçük bir don. O da kırmızı... Eğilip donunu çıkarırken uzun saçları göğsünü örtüyor, şimdi karşımda çıplak bir kadın duruyordu. Kalçaları dik ve dolgundu. Vücudunun diğer yerlerine göre teni daha açıktı. Yere boylu boyunca, sırtüstü uzanınca seksinin kabartısı ortaya çıktı. Kolları kazanmıştı, dudakları pembeydi... Defterimi, kalemimi alarak bu pozisyonu çizdim.

“İstediğin pozu ver, özgürsün” diye mırıldandım. Sesimdeki değişikliği tanıyamadım. Zeyda arkasını dönünce soluk alıp verişim sıklaştı. Bir kadeh şarap doldurdum.

“Benim yanıma da bir kadeh koy...”

Onun da sesi anlaşılmaz çıkmıştı. Elim kâğıt üzerinde adeta dans ediyordu. Son zamanlarda bu denli pürüzsüz kalçalar görmemiştim. İnce bir belden sonra estetik kavisler çiziyordu. Kalemin kâğıt üzerindeki sürtünmesinden çıkardığı hışırtıdan başka ses duyulmuyordu.

Birkaç desen çizdikten sonra doğruldum.

“Yoruldum, biraz ara verelim.”

Mantosunu çıplak bedenine giydi. Gelip karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Ne o Aki? Gözlerin kaymış.”

“Gördüklerimden sonra...”

“Çok mu iyiydi?”

“Daha da ötesi...”

Yeniden bir sigara sardı. Bu kez kendisi yaktı, derin bir nefes çektikten sonra bana uzattı.

“Bak, ben alışık değilim. Başıma bir şeyler gelmesin?”

“Kaygılanma. Ben yanımdayım.”

Sandalyedeki çantasına uzanınca manto bacağından kaydı. Dudakları kabarmış seksinin aralandığını görür gibi oldum. Bir saatten fazla çalışmıştık. Onu bir sürü pozisyonda görmüştüm. Ama bu görüntü aklımı başımdan almıştı. Ansızın başımdan aşağı sanki kaynar su döktüler. Bacak aramda başlayan bir ürperti çoğalarak vücuduma yayılmaya başladı. Hem kabarıyor hem uyuşuyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Aynı anda sırtımdan aşağıya soğuk bir ter boşandı. Siktir! Bu ne yahu? Bana neler oluyordu? Şakaklarıma da bir ağrı girmişti. Bu, bildiğim baş ağrılarından değildi. Sanki beynimdeki kılcal damarlar patlıyordu.